

УЗАГАЛЬНЕННЯ ДО ТЕМИ 4

1. До найпотужніших країн Азії на сьогодні належать Китай та Індія, які перемогли у боротьбі за свою незалежність. Обидві країни на початку ХХІ ст. розвиваються прискореними темпами. Китай з 2014 р. є найпотужнішою економікою світу, завдяки чому його називають «супердержавою ХХІ століття».

2. Особливе місце в Азії займає Японія, яка у другій половині ХХ ст. також є центром технічного і технологічного розвитку світу.

3. У країнах Середнього Сходу – Ірані та Афганістані – наприкінці ХХ ст. до влади прийшли мусульманські кола, що спричинило міжнародні конфлікти і втручання до внутрішніх справ Афганістану інших держав. зокрема. США.

4. Протягом другої половини ХХ – на початку ХХІ ст. людство хвилювала близькосхідна проблема, серцевиною якої є арабо-єврейське протистояння. Проблема поглибилася із визнанням адміністрацією Трампа міста Єрусалим столицею Ізраїлю. Отже, протистояння у цьому регіоні лише посилюється. .

5. У Південно-Східній Азії військові конфлікти, навпаки, подолані. Після довгих років військових дій у В'єтнамі, Лаосі, Камбоджі на початку ХХІ ст. запанували мир і спокій.

6. Після «арабської весни» відбулася дестабілізація Близького Сходу. У Лівії, Іраку, Сирії тривають кровопролитні громадянські війни із участю геополітичних сил – США, Росії, Китаю. Євросоюзу.

67 Однією з найгостріших проблем для країн Африки є дешевизна робочої сили та вплив її за кордон унаслідок слабого рівня індустріального розвитку. Триває, хоч і в дещо інших формах, експлуатація природних ресурсів регіону.

8. На півдні Африки подолано таке огидне явище, як апартеїд. Тепер біле і чорне населення мають рівні права в економічному і політичному житті країн регіону.

9. Післявоєнні роки у Латинській Америці характеризуються різким скороченням надходжень зарубіжних товарів, що стало причиною впровадження так званої «імпортзамінної індустріалізації», а саме створення власного машинобудування та інших галузей промисловості для задоволення потреб економічного розвитку. Імпортзамінна індустріалізація охопила головним чином Аргентину, Мексику, Бразилію, Чилі, Уругвай, Венесуелу, Колумбію і Перу.

10. Політичне життя більшості країн Латинської Америки у другій половині ХХ ст. характеризувалося нестабільністю з причини внутрішніх протиріч (бідності і безземельності значної частини населення) та політичного, економічного і військового втручання, переважно, з боку Сполучених Штатів. Спроби боротьби за національне визволення придушувались шляхом організації військових переворотів чи збройного вторгнення у рамках системи колективної безпеки країн ОАД.

11. Після перемоги кубинської революції, адміністрацією президента Дж. Кеннеді було розроблено план, спрямований на покращання економічного і соціального рівня життя у регіоні (своєрідний «план Маршалла» для Латинської Америки). Він отримав назву «Союз заради прогресу». Проте, спроби здійснення цього задуму наштовхнулися на опір американських монополістичних кіл, внаслідок чого план із часом було згорнуто.

12. У намаганні взяти під свій контроль політико-економічні процеси у Латинській

Америці Сполучені Штати часом створювали там або підтримували антидемократичні, диктаторські та військові режими (Піночет у Чилі, Сомоса у Нікарагуа).

13. У 1980-х рр. більшість таких режимів у регіоні було повалено.

14. На початку XXI ст. особливістю життя у Латинській Америці (за винятком Куби) є наявність значної інфляції, бідності, що досягає в окремих країнах половини населення, та зовнішньої заборгованості, що перешкоджає як економічному, так і соціальному розвитку.

15. В останні десятиріччя XX ст. – на початку XXI ст. в Латинській Америці активізувалися інтеграційні процеси в торгово-економічній та фінансовій сферах, що сприяє об'єднанню зусиль окремих країн для вирішення спільних завдань.